

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 184/2013-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. Dz., N., zastúpenej advokátkou JUDr. E. B., B., pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava I č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. Dz. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. decembra 2012 faxom a 7. decembra 2012 poštou doručená sťažnosť Mgr. M. Dz., N. (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl.

46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012.

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že návrhom doručeným okresnému súdu 22. júna 2004 sa sťažovateľka ako navrhovateľka domáhala proti obchodnej spoločnosti A., a. s. (ďalej len „odporca“), náhrady škody v sume 84 942,58 € s prísl. a iných pravidelných úhrad, ktoré jej vznikli v dôsledku dopravnej nehody z 27. apríla 2003, pri ktorej utrpela ťažký úraz, následkom ktorého bola takmer rok hospitalizovaná. Účastníkmi tejto nehody boli aj jej 14-mesačné dvojčičky, s ktorými bola v tom čase na materskej dovolenke, a jej manžel, ktorý na následky zranení neskôr zomrel. Nárok sťažovateľky pozostával z náhrady vecnej škody za poškodené a zničené veci, ktoré mala v čase dopravnej nehody na sebe a pri sebe, ďalšej vecnej škody ako náhrady nákladov a prác spojených s vedením domácnosti a starostlivosťou o maloleté deti (ďalej len „opatrovné“) jednak prostredníctvom rodinných príslušníkov, ale aj opatrovateľskej služby zabezpečenej Mestským úradom N., ako aj nákladov na presťahovanie vecí maloletých detí k rodičom sťažovateľky, prílepšenia na strave a straty na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti, t. j. úrazovej renty.

Časť nárokov uplatnených sťažovateľkou v tomto konaní odporca dobrovoľne uhradil, resp. hradil v pravidelných štvrtročných intervaloch.

Okresný súd rozsudkom č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010 zaviazal odporcu zaplatiť sťažovateľke sumu 1 214,07 € s úrokom z omeškania 10 % ročne zo sumy 1 161,79 € od 14. mája 2004 do zaplatenia (z titulu opatrovného poskytnutého opatrovateľskou službou, pozn.) a 6 % ročne zo sumy 52,28 € od 15. januára 2006 do zaplatenia (z titulu prílepšenia na strave, pozn.); vo zvyšku návrh sťažovateľky zamietol.

Okresný súd zároveň rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Z relevantnej časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyplýva, že:

1. Návrh sťažovateľky na náhradu vecnej škody za poškodené a zničené veci, ktoré mala v čase dopravnej nehody na sebe a pri sebe, resp. na doplatenie rozdielu medzi sumou pôvodne uplatňovanou sťažovateľkou a už vyplateným plnením (kráteným o 20 % z dôvodu nepredloženia dokladov sťažovateľkou o nadobudnutí týchto vecí podľa „*Smernice pre likvidáciu poistných udalostí MTPL 3 CL 1100 bod 24*“), okresný súd zamietol z dôvodu, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a vzniknutú škodu kvalifikovane žiadnym spôsobom nepreukázala.

2. Okresný súd priznal sťažovateľke náhradu opatrovného poskytnutého opatrovateľskou službou, ktoré považoval dokazovaním za preukázané. Návrh sťažovateľky v časti týkajúcej sa náhrady opatrovného poskytovaného v rôznych časových obdobiach jej maloletým deťom rodinnými príslušníkmi (starou mamou, rodičmi a bratom sťažovateľky) okresný súd zamietol v podstate z rovnakého dôvodu, a síce že predmetný nárok nemožno definovať ako škodu vzniknutú navrhovateľke, resp. hodnotiť ako zmenšenie majetku sťažovateľky v zmysle § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa uhrádza skutočná škoda. Okresný súd poukázal na to, že v zmysle v tom čase účinného zákona o rodine majú všetci členovia rodiny povinnosť vzájomne si pomáhať. Okresný súd ďalej uviedol, že už v konaní vedenom ním pod sp. zn. 17 C 314/2004 bola komplexne zohľadnená situácia sťažovateľky po dopravnej nehode, pričom jej bola proti odporcovi právoplatne priznaná náhrada za mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia v sume 1 800 000 Sk, a že z tohto dôvodu sa sťažovateľkou uplatňovaný nárok javí ako duplicitný. Keďže náklady na presťahovanie vecí maloletých detí k rodičom sťažovateľky neboli kvalifikovane vyšpecifikované, okresný súd návrh sťažovateľky v tejto časti zamietol.

3. Podľa názoru okresného súdu nárok sťažovateľky na prilepšenie na stravu je súčasťou spôsobenej škody na zdraví, pričom podmienkou jeho priznania je to, že takéto náklady boli skutočne vynaložené účelne a že neboli hradené z prostriedkov nemocenského alebo dôchodkového zabezpečenia. Pri rozhodovaní o tomto nároku okresný súd vychádzal z potvrdenia ošetrojúceho lekára, v ktorom vyšpecifikoval obdobie ambulantnej liečby, počas ktorého sťažovateľka potrebovala vysokohodnotnú stravu spojenú so zvýšenými

nákladmi. Po zohľadnení skutočnosti, že odporca sťažovateľke časť tohto nároku uhradil, rozhodol okresný súd o doplatení jeho zostávajúcej časti.

4. Nárok na úrazovú rentu, ktorý si sťažovateľka uplatnila podaním doručeným okresnému súdu 28. júla 2008, okresný súd zamietol z dôvodu jeho premlčania. Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľka sa o rozhodnutí Sociálnej poisťovne z 1. marca 2005, ktorým jej bol priznaný invalidný dôchodok, dozvedela 27. marca 2005. Keďže tento nárok má charakter opakujúceho sa plnenia, premlčuje sa ako celok, nie len nároky na jednotlivé plnenia.

5. Okresný súd v zmysle § 142 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania nepriznal, čo odôvodnil tým, že sťažovateľka bola v konaní úspešná len čiastočne a odporcovi žiadne trovy nevznikli.

Proti uvedenému rozsudku okresného súdu podali obaja účastníci konania odvolanie, pričom sťažovateľka napadla výrok, ktorým bol jej návrh (vo zvyšnej časti, pozn.) zamietnutý, a výrok, ktorým jej nebolo priznané právo na náhradu trov konania, čo odôvodnila tým, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, resp. že nárok sťažovateľky na úrazovú rentu okresný súd zmaril bez toho, aby ho riadne prerokoval a vypořiadal, čím jej odňal možnosť konať pred súdom.

Krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012 rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom v závere svojho rozhodnutia zhrnul, že s poukazom na ustanovenia § 219 ods. 1 a 2 OSP „... a za stavu, keď súd prvého stupňa v danom prípade v potrebnom rozsahu pre rozhodnutie vo veci samej zistil skutkový stav vykonaním potrebných a účastníkmi navrhnutých dôkazov, a keď navrhovateľka a odporca v odvolaní neuviedli žiadne skutočnosti, resp. tvrdenia, s ktorými by sa nebol súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku dôsledne vysporiadal a následne takto riadne zistený skutkový stav aj správne právne posúdil, tzn. že na správne zistený skutkový stav aplikoval zodpovedajúce zákonné ustanovenia, rozhodol vecne správne. Odvolací súd vzhľadom na to, že odôvodnenie rozsudku spĺňa všetky požiadavky ust. § 157 ods. 2 OSP, na ktoré aj

v celom rozsahu odvolací súd poukazuje a s týmito sa plne stotožňuje, tento rozsudok ako vecne správny potvrdil.“.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že „je presvedčená, že postupom porušovateľov došlo k vážnemu zásahu do jej práv na súdnu ochranu, ba aj k evidentnému porušeniu princípu nestrannosti a prípadne aj nezávislosti súdu“, čo odôvodňuje tým, že:

„Porušovatelia svojim postupom zbavili materiálnej i relutárnej reštitúcie škodcu i odporcu tým, že preniesli na iný inštitút a rodinných príslušníkov dôsledky vzniknutej škody, čím obaja porušovatelia bez akýchkoľvek pochybností popreli celý inštitút náhrady škody. V dôsledku postupu porušovateľov škodca ani odporca neznáša takmer žiadnu vzniknutú škodu, a to tak materiálnu ani finančnú, ale znášajú ju rodinní príslušníci, čím je popretý zmysel... a účel zákona č. 381/2001 Z. z., ktorého základným zmyslom je formou náhrady škody navrátiť stav, ktorý bol pred dopravnou nehodou, a ak to nie je možné, tak poskytnúť primeranú náhradu na kompenzáciu dôsledkov...“

Porušovatelia porušili nielen princíp nestrannosti a nezávislosti pri rozhodovaní, ale i garantovaný prvok právnej istoty tým, že preniesli negatívne dôsledky i finančnú ujmu, ktorá vznikla sťažovateľke na ňu a jej rodinných príslušníkov, keď im porušovatelia neposkytli právnu ochranu, ba dokonca za daného stavu ťažko možno dovodiť, že išlo o pochybenie porušovateľov alebo nesprávny právny záver, keď bol na jednej strane porušený celý zmysel zákona, prenesené negatívne dôsledky na sťažovateľku a jej rodinných príslušníkov, pričom porušovatelia zo samotného postupu odporcu, ktorý časť nárokov titulom opatrovného za krátke obdobie priznal..., teda nárok uznal čo do dôvodu, avšak ho priznal podľa názoru sťažovateľky v nesprávnej výške a nepochopiteľne nepriznal náhradu za ďalšie požadované obdobie...

Porušovatelia neposkytli v tejto časti uplatnených nárokov sťažovateľke súdnu ochranu aj tým, že nárok sťažovateľky, ktorý požadovala titulom nákladov liečenia – opatrovného, zamietli aj z dôvodu, že podľa ich názoru, táto náhrada bola kompenzovaná poskytnutou náhradou za škodu na zdraví... iným rozhodnutím súdu v konaní 17 C 314/2004...

Aj v časti uplatneného nároku titulom strany na zárobku po skončení PN porušovatelia porušili právo sťažovateľky na súdnu ochranu. Podľa § 132 OSP sú

porušovatelia povinný sa vysporiadať so všetkým, čo v priebehu konania vyšlo najavo a čo účastníci tvrdia, ak to má vzťah k prejednávanej veci. Pokiaľ porušovatelia tieto zákonné povinnosti nedodržia buď preto, že sa s tvrdeniami účastníkov nezaoberajú vôbec, alebo sa s nimi vysporiadajú nedostatočne, má také konanie porušovateľov za následok vadu konania, ktorá sa premieta do ústavne garantovaného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru..., do práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy... a čl. 36 Listiny...

Porušovatelia neposkytli súdnu ochranu sťažovateľke aj v tej časti rozhodnutia, ktorou zamietli nárok sťažovateľky na vecnú škodu s poukazom na to, že sťažovateľka kvalifikovaným spôsobom uplatnenú škodu nepreukázala, a teda neuniesla dôkazné bremeno. Toto neposkytnutie súdnej ochrany spočíva jednak v tom, že porušovatelia v rozhodnutiach vôbec neodôvodnili, ako k takému záveru došli, keď z postupu samotného odporcu vyplynulo, že uplatnený nárok v celom rozsahu uznal, ale odpočítal amortizáciu a sťažovateľka sa domáhala len odpočítanej amortizácie, pretože nárok sťažovateľky, čo do dôvodu i výšky bol odporcom nielen uznaný, ale i finančne vysporiadaný, a to tak, že z uznanej sumy bola bezdôvodne odpočítaná amortizácia.“

Sťažovateľka v petite sťažnosti žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012 bolo porušené jej „základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 36 Listiny... a podľa čl. 46 Ústavy... v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“, aby napadnuté rozhodnutia týchto súdov zrušil a prikázal „opätovne vo veci rozhodnúť“ a aby sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 50 000 €, ako aj náhradu trov právneho zastúpenia v sume 1 281,02 €.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Predmetom sťažnosti je námietka porušenia „základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 36 Listiny... a podľa čl. 46 Ústavy... v spojení s čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“ rozsudkom okresného súdu č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľka takto vymedzeným petitom nedostatočne vymedzila hranice, v ktorých žiada realizovať ústavný prieskum dodržiavania jej práv v konaniach realizovaných všeobecnými súdmi. Základné právo domáhať sa súdnej ochrany je totiž vyjadrené v čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorý je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu (I. ÚS 22/03). Medzi obsahom základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť. Vychádzajúc z odôvodnenia sťažnosti ústavný súd preto ustálil, že sťažovateľka sťažnosťou napáda porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Preskúmaniu napadnutého rozhodnutia okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu označených práv ústavným súdom bráni princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí požiadať o ochranu tohto práva ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, IV. ÚS 380/04, III. ÚS 5/05). Takýmto súdom bol vo vzťahu k okresnému súdu krajský súd, ktorý (na základe odvolania sťažovateľky) rozsudok okresného súdu potvrdil. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Vychádzajúc zo sťažnostných námietok ústavný súd konštatuje, porušenie označených práv, resp. neposkytnutie súdnej ochrany krajským súdom vidí sťažovateľka v nesprávnom právnom posúdení veci a nesprávnych skutkových zisteniach vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. V podstate rovnaké námietky sťažovateľka uplatnila už vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu č. k. 15 C 209/2004-439 z 8. júla 2010, na základe ktorého krajský súd rozsudkom č. k. 2 Co 229/2010-482 z 26. septembra 2012 prvostupňový rozsudok potvrdil (pozri I. časť odôvodnenia tohto rozhodnutia, pozn.).

V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že zásadne nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, teda za porušenie týchto základných práv nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02, III. ÚS 284/08). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodnú za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a že neboli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Okrem toho súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Všeobecný súd však

nemusi dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktoré ústavný súd nepovažoval za potrebné detailne citovať, vyplýva, že krajský súd sa podrobne zaoberal odvolacími námietkami oboch účastníkov konania vo vzťahu k jednotlivým nárokom uplatňovaných sťažovateľkou.

Ústavný súd konštatuje, že v rámci posúdenia zisteného a ustáleného skutkového stavu krajský súd na základe konkrétnych faktov zrozumiteľne a bez zjavných logických protirečení vysvetlil svoje právne závery, ktorými sa stotožnil s právnymi závermi súdu prvého stupňa. Jeho závery v napadnutom rozhodnutí možno považovať z ústavného hľadiska za dostatočné a relevantné, opierajúce sa o konkrétne skutočnosti vyplývajúce z vykonaného dokazovania. Vzhľadom na konkrétne okolnosti nemožno výklad a interpretáciu zákonov (t. j. zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, Občianskeho zákonníka, ako aj Občianskeho súdneho poriadku), ktorú krajský súd v danom prípade zvolil, považovať za arbitrárnu, teda zásadným spôsobom popierajúcu znenie právnych noriem aplikovateľných v danej veci. Ústavný súd sa preto nedomnieva, že by závery krajského súdu v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako nezlučiteľné so sťažovateľkou označenými článkami ústavy, listiny a dohovoru, teda že by z jeho strany nebola sťažovateľke poskytnutá súdna ochrana ústavne konformným spôsobom.

Vzhľadom na tieto skutočnosti ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uvedenými.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. mája 2013